

ГЕРМАНИЯ, МРЪСНА ПРИКАЗКА

© Виктор Пасков, автор, 1992/1993 г.

© Дамян Дамянов, художник на корицата

© Сиела Норма АД

София • 2017

ISBN: 978-954-28-2405-3

ВИКТОР
ПАСКОВ

Германизи,
мръсна
приказка

Que sont mes amis devenus
Que j'avais de si près tenus
Et tant aimés
ils ont été tous clairsemes
Je crois le vent les a ôtés
L'amour est morte

Complainte de Rutebeuf*

*Все приятели без вест.
Бяхме близки, бях до днес
от обич обзет.
Пръснаха се те безслед.
Само вятърът ги знае.
Мъртва любовта е.

Жалба на Рютбьоф,
френски трубадур от Шампан,
починал около 1285 година

Преведе Димитър Стефанов

На търтвите приятели

– Цванциг! – Гофи се наведе над масата и повтори своя номер: вдигна със зъби стограмовата чаша водка и я изля в гърлото си, отмятайки глава назад. Чашата се търкулна по гърдите му, падна на цимента и се разби на ситни късчета: ...цццвввааанннццциииггг...

– Господи! – Той разтри с ток счупените стъкла.

– Има ли по-гадна дума?

– Цвайундцванциг – отвърнах.

Той сгърчи лице, притисна длани към ушите си и се замисли. Косите му щръкнаха от отвращение. От основата на носа до тъгълчето на лявото му око пътуваше дълбок белег. Докато вечерта потъмняваше, той побеляваше.

Гофи мразеше думата „цванциг“ и заради нея – немския. Единственият, който учеше немски, бях аз. Всички учеха английски. Аз бях единственият, който искаше да стане писател. Всички искаха да станат Джими Хендрикс. „Какво добро може да се очаква от народ, измислил тази тенекиена дума? – недоумяваше Гофи. – Господи, мразиш ли музиката?“

Една лига се проточи от тъглчето на устата му. Последното парче от залеза светна зад синкав облак и се отрази в средата ѝ като миниатюрен бисер. Гофи обърса устни. Той бе безкрайно тъжен. Пропадна и последният му опит да ме убеди да не заминавам за ГДР.

– Как се казва „педал“ на немски? – попита Ики.

– Хомосексуалист.

– Глупости. Не те питам как се казва „педераст“, а как се казва „педал“!

– Откъде да знам? Това го няма в учебника.

– Тогава защо заминаваш? Ще бъдеш самотен.

– Ще се върна след месец-два – оправдавах се. – Ще донеса струни... микрофони... уредби... Баща ми ще купи!

Никакви уредби нямаше в София. Бяхме спукали радиоапаратите на родителите си да включваме китарите в тях. Няколко месеца преди това, в една тъмна нощ, се провряхме през прозореца на мазето на зала „България“. Изнесохме всички инструменти и уредби на някаква латиноамериканска група, която ги бе оставила на сцената след гастрола си. Избухна скандал. Милицията се вдигна на крак. Изчакахме да мине скандалът. Три месеца крихме уредбите и след три месеца дадохме концерт. Последният ни концерт. Осъдиха ни по две години условно като малолетни престъпници.

Мен, разбира се, ме изключиха от училище. Всеки втори месец ме изключваха, докато се стигна до тази трагична ситуация, ех...

– Няма да се върнеш – въздъхна Гофи. – Баща ти ще те уреди да следваш в Дрезден. Ще станеш велик писател и във всичките ти романи ще има цванциг. А аз ще продължавам да дрънкам на това нощно гърне. – Той кимна към китарата, която унило дремеше в ъгъла на заведението.

– Чиърс! – каза Ики.

Чукнахме се. В чашите бушуваха зелени и сини светлини. Все още не знаех, че наистина няма да се върна. Не предполагах, че това тук е раздяла, дявол да го вземе... раздяла завинаги. Не знаех, че този поглед на Гофи и токущо изреченото „чиърс!“ вече принадлежат на смъртта.

Рекламите на бара пулсираха. По булевард „Ленин“* примигваха оранжеви лампи, сякаш имаха гурели или сякаш щяха да заплачат с неоновии сълзи. Сенките се сменяха по лицата ни: ...тъмно-светло... светло-тъмно...

Бе годината хиляда деветстотин шейсет и осма. Броени дни след Световния младежки фестивал в София с концертите и белите нощи, с неговия хаос и луди манифестации, джем сешъните с музиканти от цял свят, със сканди-

* Сега Цариградско шосе. – Б. р.

ранията – ВЪН АГРЕСОРИТЕ ОТ ПРАГА! – свобода! свобода! – шведки, мулатки, французки в храстите на Парка на свободата – свобода, о! – свобода! – налягали пред Народното събрание – свобода! – насядали по стълбите на храм-паметника „Александър Невски“ с китари, дудуци и устни хармоники – свобода!

...и след всичко това заминавам утре за ГДР. Отивам при баща си, който свири на тромпет в операта на град Фрайберг, да сложа в ръцете му юздите на моето бъдеще. Изключен съм от всички гимназии на България два месеца преди матурата. Никой не иска да ми печата стиховете. За следване и дума не може да става. Цванциг.

Зина се облегна назад. Духна вятър. Златните ѝ къдрици се разпиляха по гърдите на Ики. Той започна да ги събира. Русокосият ангел Зина.

– Целуни ме! – каза тя.

Игор обви с ръка абсурдно тънкия ѝ кръст. Наведе се. Докосна устните ѝ. Двата застигнаха в тази поза като древногръцка скулптурна група. Топлият нощен вятър пилееше къдриците на Зина. Върху бледото ѝ слепоочие пулсираше тънка вена. Нежната кожа на скулите ѝ потръпваше под целувките на Ики. Зина бавно отдръпна глава, погледна ни със зелени очи, взе ръката му и я сложи на корема си.

– Имам чувството, че вече рита...

Заслушахме се.

– Рита... – излъга Ики.

– Невъзможно! – каза Гофи. – Кога дойде този финландец? Няма и четиридесет дни...

– Щом казвам, че рита, значи рита!

Зина целуна Ики. После Гофи. После мен.

Грубата каменна фея бе потопила крака в сухото езеро под заведението. Трима души яростно се биеха вътре за нищо и никакво. Управителят телефонираше на милицията. Падаше софийска вечер в цвета на блу джинс. Отгоре светеше бирена луна. Наблюдавахме биещите се от терасата. Началото на септември, двацет и един часът. Току-що бях навършил деветнайсет години. Чухме далечен вой на сирена.

– Защо да ходи човек в Германия, когато може да си я въобрази? – попита Крейзи. – При това по-хубава Германия. Без германци.

Крейзи идваше от клозета, току-що надрусал се. По някакъв канал в Млечния бар той се снабдяваше с долнокачествен стаф. Черни зъби осветяваха страшно красивото му старческо лице. Крейзи твърдеше, че може да влиза в паста за зъби и да излиза оттам като тлъст бял червей. Крейзи чуваше Абсолютния тон като Чарли Паркър. Двата ходехме на училище, облечени в белогвардейските куртки на дядо му, с вилица и нож в горното джобче. С хо-

телски номер около врата. Преди година основахме Анархолиберална партия на Мразещите Максим Горки. За което, разбира се, ни изключиха, мръсниците.

– Лично аз те виждам за последен път, Вик – тъжно каза той.

– Ах, шибай се! – смутено отвърнах.

Както пиехме, Катя се срина по стълбата и разби брадичката си в парапета. Рубинени капчици кръв закапаха по дългата ѝ шия.

– Ау! – извика тя, за да привлече погледите на заведението. Привлече ги. Най-огромните цици на Балканския полуостров. Не цици, облаци! – Веднъж, спомням си... но стига.

– Сгоден си! – Тя ме увенча с венец от жълтурчета, който бе свила на полянката пред „Феята“.

– Ще оставиш годеница и ще идеш в чужбина? – попита Зина.

– Искаш ли да ти покажа от какво бягаш? – Катя посегна да вдигне фланелката си, но в този момент милиционерската кола закова пред „Феята“. Гумите изскриптяха. Милиционерите се изсипаха отвътре: трийсет срещу трима. Белезници, палки, кобури и така нататък. Щяха да ги острижат и обръснат. Всички бяхме стригани, бръснати, бити, заплашвани, изследвани от просташката милиция заради музиката ни, облеклото, походката, погледа, усмивката.

По стълбите студен и небрежен се изкачваше Люпи. С две глави по-висок от всички. Мускулест като глупак и с шалче около шията. Обут в „Леви Щраус“, който струваше една месечна заплата.

Люпи бе завоевател. Погромаджия на Пращката пролет, пазач на пражкото летище. Ветеран на българския контингент на войските от Варшавския договор. Нещастно копеле в отпусък.

– По едно за всички! – Люпи седна и вперил син поглед в мен.

Моята войска, твоята войска, неговата войска, нашата, вашата, тяхната войска бе прегазила преди няколко седмици Чехословакия, където чехите се правеха на демократи. Смазахме ги, шибахме ги, дадохме им незабравим урок. Горди тръпки минаваха по кожата на родното небе, мускулесто като Люпи. Чехословашкото висеше надупчено и разпарцаливено.

– Научавам, че някои заминават за ГДР... – каза това ченге.

Луната плуваше в чашата ми като жълто-зелено яйце. Бях изпил четиристотин грама, а този тук се заяжда.

– Виждам, че Паметникът на Незнайния воин се е завърнал от Чехословакия – отвърнах. – Прави ли ти се още бум-бум?

– Единствено твоите немци стреляха в Прага – каза Люпи. И изложи своята версия: чехите бомбардират българските танкове с „мо-

лотов коктейл“, лягат под веригите, но никой български войник не вдигна оръжие да застреля чех, защото са прави, мама му стара... прави са да правят каквото си искат в тяхната Чехия, докато немецът с неговия автомат и гадна сива униформа умира да пуца по хора, дървета, саксии, прозорци, небе, звезди, улични котки...

– Те наричат това „фойерверк“ – завърши Люпи.

– Падат си по илюминациите. Чиърс, ченге! – каза Ики.

– Ченге, Вик не знае как е „педал“ на немски – съобщи Гофи.

– И аз не знам – призна Люпи. – Странно!

– Че какво ченге си тогава?

– Ченге съм! Не сте ли виждали ченге?

– Вик! – каза Катя. – Ако не си педал, ще ме вземеш със себе си. Ще ти готвя. Ще те къпя. Ще те реша. Ще ти мия краката в леген и ще изпивам водата. Ще ти бъда робиня. Нощем ти ще ми изневеряваш с дебелиите германки, а аз ще те чакам до късно и ще плача. Виж от какво бягаш, глупако! – Катя вдигна фланелката до веждите си. Най-големите цици на Балканския полуостров със зърна като фъстъци се залюляха над тънката ѝ талия и зазвъняха:

...БИМММ... БАМММ... БОМММ...

...БИМММ... БАМММ... БОМММ... – звъняха и камбаните на „Александър Невски“. Ци-

ците на Катя сияеха по-сияйно от златните му кубета. Звъняха по-силно, по-звучно, по-тържествено от тлъстите камбани! Всички посетители на „Феята“ впериха поглед в тях и се прекръстиха. На Катя това ѝ стигаше.

Тогава пристигна Буби, който учеше в балетното училище. Той преплува пространството като видра. Тънки крака, панталони в нежен виолет, талия, пристегната с колан от телешки бокс. Устните – чувствени, очите – бронзови, кожата на лицето – като препечен хляб. Буби говори всички европейски езици, пие вермут и знае Шекспир наизуст.

– Натюрлих, на мен ми е известно как се казва „педал“ на немски. – Той ме целува в ухото, гъделичка с език ушната ми мида и продължава: – Да се спрем на най-употребяваните думички: „швул“ и „тунте“.

Милиционерите бият тримата клиенти в празното езеро. Пеем със затворена уста песента за падналите в борбата. На този горестен фон Буби декламира с плътен баритон:

– Швултът е първичен, груб и агресивен. Швултът е немусикален. Швултът е простак. Швултът е нацист. Не всеки хомосексуалист в Германия е нацист! Швултът е стадо. Швултът не уважава родителите си. Швултът мрази традицията. Швултът носи оловен бокс на дясната си ръка.

Пфуй!

– Тунте е нежен, тунте е миролюбив. Не всеки в Германия е тунте! Швул е диагноза. Тунте – призвание. Тунте е индивидуалност. Тунте не е егоист. Тунте е слънчев. Тунте свири Моцарт на флейта. Тунте е пеперуда, през чиито прозрачни крилца друго тунте чете посланието на дъгата...

– Но как да се обръща Вик към немците? – пита Ики.

– Всеки сам избира форми на общуване – усмихва се Буби.

Гофи извади китарата. Докато милицията биеше онези, запяхме „ALL YOU NEED IS LOVE“.

Старшината вдигна глава нагоре. Милиционерите се вцепениха. Арестуваните – също.

LOVE! LOVE! LOVE! – пеехме ние.

Той хукна нагоре по стълбите, крещейки:

– Ще ви изселя! Скатай китарите!

Световният младежки фестивал обърка Народната милиция. Те не знаеха кого могат да арестуват, без да предизвикат международен скандал, и кого – не.

– Откъде сте? Вас питам! Е?

Гофи пребледня и се изправи. Белегът между носа и лявото око хлътна. Един лунен лъч плъзна по усойното му лице.

– ФРОМ ИНДИЯ! – гордо отвърна той.

– Откъде?!?!

– АУС ИНДИЕН! – гордо отвърнах аз.

– Камарад... – прошепна старшината. – Тук – не! Там – в парк. В парк! – Той хвана Гофи под мишница и заръкомаха към горичката срещу „Феята“. – Ферщеен?

– ЦВАНЦИГ! – ревна Гофи в лицето му.

Станахме.

– Накъде? – попита Ики. – Пие ми се още едно!

– Към комсомолката Настася! – реших аз.

– Към комсомолката Настася! – извикаха всички.

С китари и песни поехме към комсомолката Настася. Тя живееше в офицерския блок до „Феята“. Бях ѝ посветил стихотворения. Еротична поезия. Преди няколко месеца ги четох по телевизията. Родителите ѝ ме мразеха. Телевизията не ме покани повече.

Пред блока спряхме. Бяхме цяла тълпа. Повечето не познавах. Непознатите също пееха.

– Милиция! Милиция! Какво е това безобразие! – Прозорец след прозорец се разтваряха с трясък, офицерските съпруги си скубеха косите и проклинаха Световния младежки фестивал, който бе разколебал вратата им в съпрузите. Офицерите бяха получили указание да толерират цивилното население за известно време.

– Марш! Пръскай се! Разотивай се! – страховито командваха те през раменете на съпругите си. Някой бе забравил да отмени указанието.

Ние пеехме „ALL YOU NEED IS LOVE“.

Прозорецът на Настася не се отваряше, въпреки че през цялото време държах палец на звънеца.

LOVE! LOVE! LOVE! – пееха Ики, Зина, Катя, Буби, Крейзи и дори ченгето Люпи.

REVOLUTION! REVOLUTION!

– Настася! – изкрещя Катя сред песен, врява и трясък. – Ако не дойдеш да си го вземеш, ще ти го отмъкна под носа.

Прозорецът на Настася се разтвори.

– Алкохолици! – разкрещя се комсомолският секретар Настася. – Паразити! Нихилисти! Махайте се! Нашите ги няма! И коя си ти, че ще го отмъкнеш?

– Отваряй!

– Няма!

– Няма ли?

Изтеглих юмрук назад, замахнах и го мушнах в стъкления прозорец на офицерския блок.

Разнесе се трясък. Разпиляха се стъкла. Угаснаха всички прозорци. Ръката ми потъна до рамото в мрака на счупената врата. Измъкнах я обратно. От срязаната артерия над палеца кръвта пулсираше като фонтан. Изглеждаше черна под оранжевата светлина на булевард „Ленин“. Всички ахнаха. Офицерите и офицерките се прибраха боязливо в спалните си помещения. Русокосата глава на Настася грееше над пияната и озадачена тълпа:

– Какво стана, Вик? – попита тя отгоре.

– Кръвта ми изтича. Да живее комунизмът! – отвърнах отдолу.

– Е, хайде, Вик. Чао! – Гофи пристъпи, прегърна ме, целуна ме, погледна ме в очите и каза:

– ЦВАНЦИГ!

Вдигна палец нагоре и си тръгна.

...осем години по-късно един побеснял полковник разстреля Гофи в ранното октомврийско утро с ловна пушка, заредена с патрони за глигани. Полковникът отивал в правителствения резерват. Някъде към Руския паметник Гофи му запушил пътя с колата си. Когато онзи се разкрещял – да се навре в кучи гъз! Да иде на майка си в пътката! Да се пръждоса или ще го направи на решето! – Гофи му предложил да го духа.

Така, скъпи Гофи, не се разговаря с Активен Борец Против Фашизма и Капитализма. С Бивш Партизанин и Настоящ Завеждащ Политическата Част на Софийския Гарнизон. Така не се разговаря с човек, тръгнал да убива! За да те научи на маниери, той вдигнал пушката и ти изкъртил белия дроб от разстояние метър и половина при законна самоотбрана. После се качил на колата и те оставил да лежиш проснат върху живия плет на Руски паметник с розови мехури по устата. За което бе осъден на година и половина.